

ΤΟ ΠΑΝΖΟΧΕΙΟ ΤΟΥ ΓΚΙ

ΤΟΥ

Κάρολου Ντίκενς

Μετάφραση και ηλεκτρονική έκδοση Ειρήνης Βούλγαρη

Το Πανδοχείο του Τκι

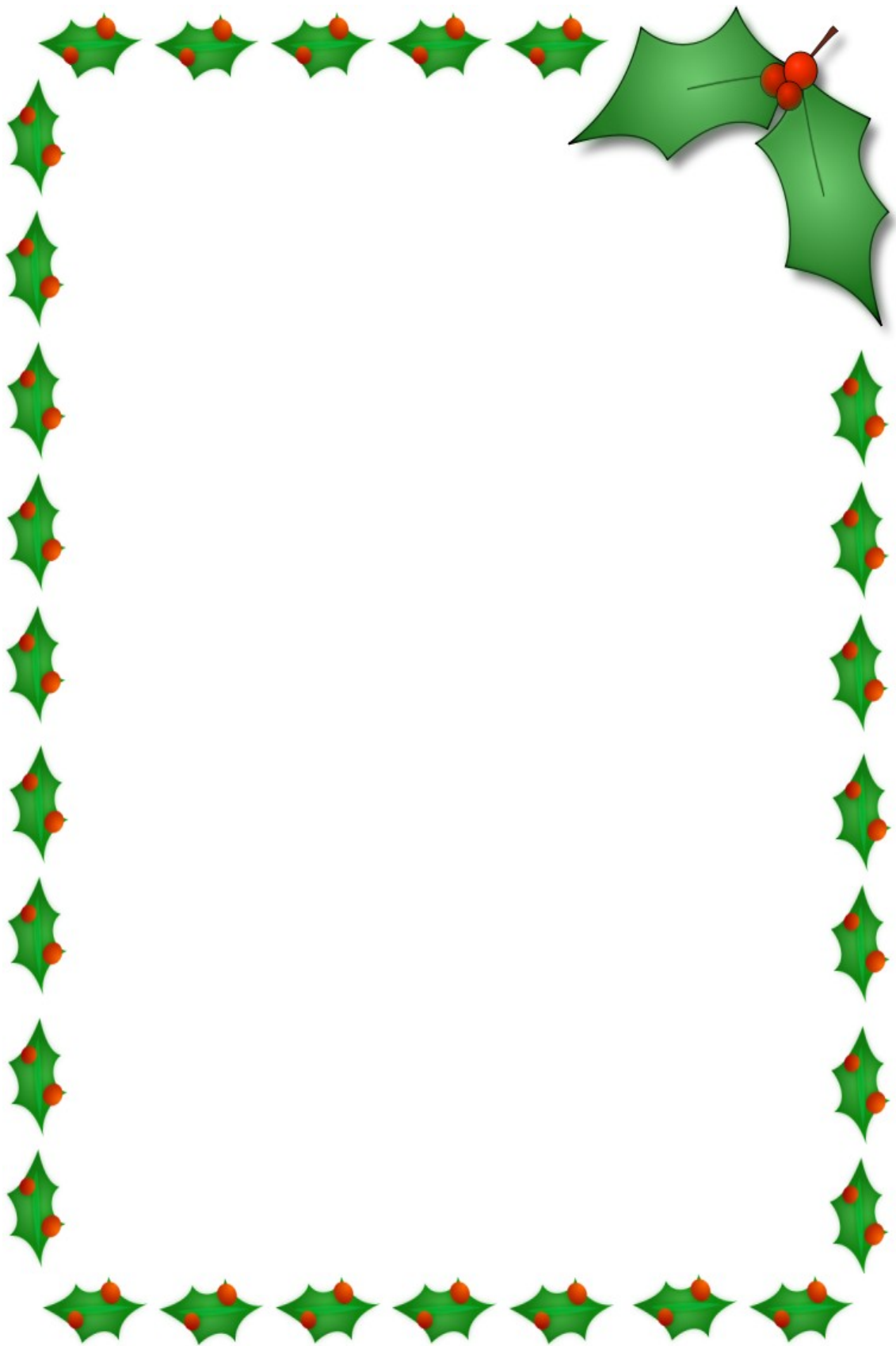
ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΙΚΕΝΣ

© Μετάφρασης και ηλεκτρονικής έκδοσης, Ειρήνη Βούλγαρη, 2009

Τα δικαιώματα του έργου αυτού ανήκουν αποκλειστικά στην Ειρήνη Βούλγαρη. Απαγορεύεται η εμπορική αναπαραγωγή του παρόντος έργου σε οποιοδήποτε μέσον.

Τίτλος πρωτότυπου έργου: **The Holly-Tree Inn**

Συγγραφέας πρωτότυπου: **Charles Dickens**

“Μετά, πράγματι, είδα το λευκό χιόνι να πέφτει πυκνό και γρήγορα. Η μοναχική μέρα κυλούσε, κι εγώ λαγοκοιμήθηκα, όπως κάνουν οι μοναχικοί ταξιδιώτες. Ήμουν ζεστός κι οπλισμένος με κουράγιο μετά το φαγητό και το ποτό, ιδιαίτερα μετά το βραδινό, το οποίο όλες τις άλλες φορές ήταν θλιβερό και κρύο. Είχα τελείως αποπροσανατολιστεί όσον αφορά την ώρα και το μέρος, κι ήμουν συνεχώς περισσότερο ή λιγότερο “χαμένος”. Η άμαξα και τα άλογα μου φάνηκαν ότι έπαιζαν εν χορώ το «Πάει ο Παλιός ο Χρόνος”, χωρίς ούτε ενός λεπτού διακοπή. Κρατούσαν τον χρόνο και την μελωδία με την μεγαλύτερη ακρίβεια, κορυφώνοντάς την σε κρεσέντο στην αρχή του ρεφραίν, με μια ακρίβεια που με στενοχωρούσε θανάσιμα. Ενώ αλλάζαμε άλογα, ο φύλακας κι ο αμαξάς βάδιζαν με δυσκολία πάνω-κάτω στον δρόμο, αφήνοντας τα χνάρια τους στο χιόνι, και πίνοντας τόση πολλή παρηγοριά, χωρίς να χειροτερεύουν καθόλου απ’ αυτήν, πού άρχισα να τους συγχέω, καθώς άρχιζε ξανά να σκοτεινιάζει, με δυο μεγάλους άσπρους κάδους που ήταν στην άκρη. Τα άλογά μας κατηφόριζαν κι έπεφταν σε μοναχικά μέρη, και τα σηκώναμε, κι αυτή ήταν η πιο ευχάριστη αλλαγή για μένα, γιατί με ζέσταινε. Και χιονίζει, και χιονίζει, κι εξακολουθούσε να χιονίζει, και ποτέ δεν σταμάτησε το χιόνι να πέφτει. “

Πρόλογος

«Το Πανδοχείο του Γκι» (1855) είναι ένα μικρό έργο της ώριμης συγγραφικής περιόδου του Ντίκενς το οποίο ανήκει στον πρώτο κύκλο των Χριστουγεννιάτικων διηγημάτων του, που έγραψε μεταξύ του 1852 και του 1858 (*Christmas Numbers in Household Words*).

Ο Ντίκενς εξέδιδε το εβδομαδιαίο περιοδικό "Household Words" στο οποίο δημοσίευε σε συνέχειες ορισμένα έργα του αλλά και συνεργασίες συγχρόνων του πεζογράφων. Το διέθετε δε σε ευτελή τιμή γιατί ήθελε να είναι προσιτό κι από τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα ώστε να ασκεί ευρύτερα τον ηθικοπλαστικό του ρόλο. Σε αυτό πρωτοεμφανίστηκε και το "Πανδοχείο του Γκι".

Ο Ντίκενς έγραψε την ιστορία αυτή πιθανόν κατά το διάστημα που βρισκόταν στο Παρίσι κι ίσως μετά από μια πολύ πετυχημένη εκδήλωση του κόσμου των γραμμάτων και των τεχνών προς τιμήν του κατά τη διάρκεια της οποίας διάβασε ο ίδιος το πασίγνωστο έργο του "Τα Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα" πλημμυρίζοντας το πολυπληθές ακροατήριό του με πρωτόγνωρη συγκίνηση. Φαίνεται ότι τη δημοσίευσε στο χριστουγεννιάτικο τεύχος του "Household Words" που κυκλοφόρησε με ημερομηνία 15 Δεκέμβρη 1855 με τίτλο "The Holly Tree Inn" στο οποίο ο Dickens δημοσίευσε την ιστορία που μετέφρασα και τα υπόλοιπα διηγήματα ο Collins. Σε εκείνη τη πρώτη δημοσίευση το μυθιστόρημα αυτό ήταν χωρισμένο σε τρεις ενότητες: "The Guest", "The Boots", και "The Bill". Σε μεταγενέστερη έκδοση ο συγγραφέας άλλαξε τους τίτλους σε: "First Branch:Myself", "Second Branch:The Boots" και "Third Branch:The Bill".

Είναι ένα χαριτωμένο ψυχογραφικό έργο στο οποίο

παρακολουθούμε τον κεντρικό ήρωα, τον Τσάρλυ, να μας αποκαλύπτει σε πολύ προσωπικό, εξομολογητικό τόνο το μεγάλο του ελάττωμα, την συστολή του, και τις κωμικοτραγικές περιπέτειες στις οποίες τον οδήγησε. Παρακολουθούμε τις προσπάθειές του να ξεπεράσει την αναπάντεχη ερωτική του απογοήτευση και το αίσθημα της προδοσίας από τον πιο στενό του φίλο, μεταναστεύοντας στην Αμερική, κι επιστρατεύοντας τις αναμνήσεις του για να διασκεδάσει τις ατέλειωτες ώρες της μοναξιάς του, όταν, κατά την διάρκεια του ταξιδιού του προς το λιμάνι, αποκλείσθηκε από τα χιόνια για μια εβδομάδα στο Πανδοχείο του Γκι, τις μέρες των Χριστουγέννων.

Όπως και στα περισσότερα έργα του Ντίκενς, έτσι και στο συγκεκριμένο, είναι εμφανές το αυτοβιογραφικό στοιχείο. Για παράδειγμα, όταν ο κεντρικός ήρωας μας περιγράφει τις αναμνήσεις του από διάφορα πανδοχεία, ξεκινά από την εποχή που είναι πολύ μικρός, πάνω στα γόνατα μιας γυναίκας που του διηγείται μακάβριες ιστορίες. Γνωρίζουμε ότι ο ίδιος ο Ντίκενς είχε νταντά την Mary Weller η οποία όντως είχε αυτήν την συνήθεια. Επιπλέον, είναι γνωστό ότι όταν αργότερα ο μικρός Κάρολος Ντίκενς άρχισε να διαβάζει, είχε αδυναμία στις τρομακτικές περιπέτειες που κυκλοφορούσαν τότε στο εβδομαδιαίο δεκαεξασέλιδο “Terrible Register” το οποίο διάβαζε ανελλιπώς. Τέλος, το γεγονός ότι, το ίδιο το όνομα του ήρωα (Τσάρλυ) είναι υποκοριστικό του ονόματος του συγγραφέα, αποτελεί μια ακόμα ένδειξη της προσωπικής του αποκάλυψης.

Όσο για τα αλλόκοτα περιστατικά των πανδοχείων, ίσως κι εδώ να έχουμε πραγματικές εμπειρίες του συγγραφέα, και μάλιστα διανθισμένες με κάποιες από τις ιστορίες που είχε διαβάσει μικρός στο «Terrible Register”.

Το 1855, την χρονιά δηλαδή που έγραψε αυτό το διήγημα, ο

Ντίκενς είχε ήδη ταξιδέψει σε ολόκληρη την Βρετανία, στις ΗΠΑ, στον Καναδά, στην Ιταλία, στην Ελβετία και στην Γαλλία κι ήταν συνεπώς εξοικειωμένος με τα πανδοχεία των χωρών αυτών, κι έτσι μας έχει δώσει πολύ ζωντανές περιγραφές τους στο «Πανδοχείο του Γκι». Επίσης, είχε ήδη γνωρίσει την διεθνή αναγνώριση τόσο του κόσμου των γραμμάτων και της τέχνης όσο και του απλού αναγνωστικού κοινού με μεγάλα έργα του, όπως τα “Oliver Twist” και “David Copperfield” αλλά και με τα μικρότερα Χριστουγεννιάτικα διηγήματά του, τα οποία, κατά γενική ομολογία, αναβίωσαν το πραγματικό νόημα των Χριστουγέννων, στην Βρετανία τουλάχιστον.

Ειρήνη Βούλγαρη, Αμαλιάδα 2009.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΛΑΔΙ – Ο εαυτός μου

Έχω κρατήσει ένα μυστικό στην πορεία της ζωής μου. Είμαι ντροπαλός. Κανείς δεν θα μπορούσε να το υποθέσει, κανείς δεν το υποθέτει ποτέ, κανείς ποτέ δεν το υπέθεσε, αλλά είμαι εκ φύσεως ντροπαλό άτομο. Αυτό είναι το μυστικό που, ποτέ ως τώρα, δεν είχα αποκαλύψει.

Θα μπορούσα ίσως να συγκινήσω ιδιαίτερα τον αναγνώστη αφηγούμενος τους αμέτρητους τόπους στους οποίους δεν έχω πάει, τους αμέτρητους ανθρώπους που δεν έχω επισκεφθεί ή δεχθεί στο σπίτι μου, τους αμέτρητους τρόπους αποφυγής των κοινωνικών εκδηλώσεων για τους οποίους νοιώθω ενοχές, απλώς και μόνο επειδή είμαι, εξ αρχικής ιδιοσυγκρασίας και χαρακτήρα, άτομο με συστολή. Αλλά θα αφήσω τον αναγνώστη ασυγκίνητο, για να καταπιασθώ με το θέμα που έχω μπροστά μου.

Αυτό το θέμα είναι να αφηγηθώ με απλά λόγια τα ταξίδια μου και τις ανακαλύψεις μου στο Πανδοχείο του Γκι, στο μέρος της καλής ψυχαγωγίας έλλογων κι άλογων όντων, όπου κάποτε αποκλείσθηκα από τα χιόνια.

Συνέβη την αξέχαστη χρονιά όταν αποχωρίσθηκα για πάντα από

την Άντζελα Λήιθ, την οποία επρόκειτο σύντομα να παντρευτώ, όταν ανακάλυψα ότι προτιμούσε τον επιστήθιο φίλο μου. Από τα σχολικά μας χρόνια παραδεχόμουν αβίαστα μέσα μου, ότι ο Έντουιν ήταν κατά πολύ ανώτερός μου. Και, μολονότι η καρδιά μου πληγώθηκε κατάβαθα, ένοιωσα ότι η προτίμηση ήταν κάτι το φυσικό, και προσπάθησα να τους συγχωρήσω και τους δύο. Ήταν, κάτω από αυτές τις συνθήκες, που αποφάσισα να πάω στην Αμερική – στην πορεία μου προς τον διάβολο.

Χωρίς να κοινοποιήσω την ανακάλυψή μου ούτε στην Άντζελα, ούτε στον Έντουιν, αλλά με την απόφαση να γράψω στον καθένα τους από ένα συγκινητικό γράμμα, διαβιβάζοντάς τους τις ευχές μου και την συγγνώμη μου, τα οποία θα μετέφερε η βάρκα από το ατμόπλοιο στο ταχυδρομείο στην ακτή, όταν εγώ ο ίδιος θα ήμουν καθ' οδόν προς τον Νέο Κόσμο, πολύ μακριά από τις αναμνήσεις, - λέω, κλειδώνοντας την θλίψη μου βαθιά μέσα στο στήθος μου, και παρηγορώντας τον εαυτό μου, όπως μπορούσα, με την προοπτική της μεγαλόψυχης συμπεριφοράς μου, άφησα όλα όσα θεωρούσα αγαπημένα, και ξεκίνησα για το απελπισμένο ταξίδι που προανέφερα.

Η μελαγχολική νέκρα του χειμώνα είχε απλωθεί παντού όταν εγκατέλειψα το διαμέρισμά μου για πάντα, στις 5 η ώρα το πρωί. Είχα ξυριστεί με το φώς του κεριού, φυσικά, κι έκανε τσουχτερό κρύο, και με διακατείχε εκείνη η ανυπόφορη αίσθηση ότι είχα σηκωθεί για να πάω για κρέμασμα, την οποία συνήθως δεν μπορούσα να αποχωρισθώ όταν σηκωνόμουν νωρίτερα από το κανονικό, και υπό τέτοιες συνθήκες.

Εικόνα 1: Το ατμόπλοιο SS Pacific

Πόσο καλά θυμάμαι την θλιβερή όψη της οδού Φλήιτ όταν βγήκα από το Τεμπλ!^[1] Τα φανάρια του δρόμου τρεμόσβηναν από τον δυνατό βορειοανατολικό άνεμο, σαν το αέριο να παραμορφωνόταν από το κρύο, τα χιονοσκεπέαστα σπίτια, τον σκυθρωπό αστροφώτιστο ουρανό, τους ανθρώπους της αγοράς και τους άλλους πρωϊνούς βιοπαλαιστές, που έτρεχαν για να κάνουν το μισοπαγωμένο τους αίμα να κυκλοφορήσει ξανά στις φλέβες τους, το φιλόξενο φως και την ζεστασιά των λιγοστών καφενείων και των μπαρ, που ήταν ανοιχτά για τέτοιους πελάτες, την σκληρή, στεγνή, κρυσταλλιασμένη πάχνη που μου ράπιζε το πρόσωπο σαν ατσαλένιο μαστίγιο. Η ατμόσφαιρα ήταν κατάφορτη από την πάχνη αυτή κι ο αέρας την είχε κιόλας χώσει μέσα σε κάθε χαραμάδα.

Ήθελε εννέα μέρες για να τελειώσει ο μήνας, κι η χρονιά. Το ταχυδρομικό πακέτο για τις Ηνωμένες Πολιτείες επρόκειτο να φύγει από το Λίβερπουλ, του καιρού επιτρέποντος, την πρώτη του επόμενου μήνα, και είχα το διάστημα που μεσολαβούσε διαθέσιμο.

Το είχα λάβει αυτό υπόψη μου, κι είχα αποφασίσει να κάνω μια επίσκεψη σε ένα συγκεκριμένο μέρος (το οποίο δεν χρειάζεται να κατονομάσω) στα πιο μακρινά σύνορα του Γιόρκσαϊρ. Το είχα αγαπήσει, επειδή σ' εκείνο το μέρος είχα πρωτοδεί την Άντζελα, κι η μελαγχολία μου ικανοποιήθηκε με την ιδέα του χειμωνιάτικου αποχαιρετισμού του, πριν από τον εκπατρισμό μου. Οφείλω να εξηγήσω, ότι, για να αποφύγω να με αναζητήσουν προτού η απόφασή μου γίνει αμετάκλητη, με το να μπει σε πλήρη εφαρμογή, είχα γράψει στην Άντζελα την νύχτα, με τον συνηθισμένο μου τρόπο, προφασιζόμενος πως μια επείγουσα εργασία – τις λεπτομέρειες της οποίας θα της εξέθετα με πρώτη ευκαιρία – με έπαιρνε απροσδόκητα μακριά της, για μια βδομάδα ή δέκα μέρες.

Δεν υπήρχε ο Βόρειος Σιδηρόδρομος εκείνη την εποχή, και αντί αυτού υπήρχαν άμαξες δημόσιας χρήσης τόσο για την μετακίνηση των επιβατών όσο και για την μεταφορά της αλληλογραφίας. Τις οποίες, πιάνω τον εαυτό μου να προσποιείται ότι τις θεωρεί τώρα αξιοθρήνητες, όπως κάνουν και πολλοί άλλοι, αλλά που όλοι τότε φοβόμασταν, σαν νάταν πολύ μεγάλο βάσανο. Είχα εξασφαλίσει θέση δίπλα στον αμαξά στην πιο γρήγορη από αυτές, κι η δουλειά μου στην οδό Φλήιτ ήταν να μπω σε ένα μόνιππο με το πορτμαντώ^[2] μου, έτσι ώστε να πάω όσο το δυνατόν γρηγορότερα στο Άλινγκτον, όπου θα έμπαινα σε εκείνη την άμαξα. Αλλά όταν ένας από τους φύλακες του Τεμπλ μας, ο οποίος μετέφερε το πορτμαντό μου στην οδό Φλήιτ για να με βοηθήσει, μου είπε για τα τεράστια κομμάτια πάγου που επέπλεαν τις τελευταίες μέρες στο ποτάμι, κι ότι το είχαν αποκλείσει την νύχτα, κι ότι έκανε ένα περίπατο από τους κήπους του Τεμπλ μέχρι την ακτή Σάρεϋ, άρχισα να αναρωτιέμαι, εάν και κατά πόσο η θέση μου δίπλα στον αμαξά δεν θάταν πιθανόν να θέσει ένα ξαφνικό και παγωμένο τέλος στην συμφορά μου. Ήμουνα πράγματι συντετριμμένος, αλλά παρ' όλα αυτά, δεν ήμουνα και τόσο απελπισμένος ώστε να θέλω να πεθάνω

από την παγωνιά.

Όταν ξύπνησα στο Πήϊκοκ, όπου ανακάλυψα ότι όλοι έπιναν καυτό πέρλ[3] για να επιβιώσουν, ρώτησα εάν υπήρχε κάποια ελεύθερη εσωτερική θέση. Τότε ανακάλυψα πως, τόσο μέσα στην άμαξα όσο κι απέξω, εγώ ήμουν ο μοναδικός επιβάτης. Αυτό μου παρουσίασε μια πιο γλαφυρή εικόνα της φοβερής δριμύτητας του ψύχους, δεδομένου του ότι εκείνη η άμαξα πάντα πήγαινε καλά φορτωμένη. Όμως, ήπια κι εγώ λίγο περλ (το οποίο διαπίστωνα πως ήταν ασυνήθιστα καλό), και μπήκα στην άμαξα. Όταν κάθισα, με κάλυψαν με άχυρα μέχρι την μέση, και, έχοντας επίγνωση της μάλλον γελοίας μου εμφάνισης, ξεκίνησα το ταξίδι μου.

Ήταν ακόμα σκοτάδι όταν φύγαμε από το Πήϊκοκ. Για κάμποση ώρα, τα χλωμά, ακαθόριστα φαντάσματα των σπιτιών και των δέντρων εμφανίζονταν και χάνονταν, και μετά ήρθε η άγρια, μαύρη, παγωμένη μέρα. Οι νοικοκύρηδες άναβαν τα τζάκια τους. Ο καπνός ανέβαινε ψηλά στον αραιωμένο αέρα. Και καλπάζαμε προς την Πύλη Χάϊγκεϊτ πάνω στο πιο κακοτράχαλο έδαφος στο οποίο έχω ποτέ ακούσει ποδοβολητό αλόγων. Καθώς μπαίναμε στην εξοχή, τα πάντα φαίνονταν γκριζωπά και γερασμένα.

Εικόνα 2: Το χιονισμένο τοπίο

Οι δρόμοι, τα δέντρα, οι αχυρένιες σκεπές των μικρών χωριάτικων σπιτιών και των αγροικιών, οι θημωνιές στις αυλές των γεωργών. Οι εξωτερικές εργασίες είχαν εγκαταλειφθεί, οι ποτίστρες των αλόγων στα πανδοχεία που ήταν στις άκρες των δρόμων είχαν παγώσει τελείως, κανένας αλήτης δεν γύριζε έξω, οι πόρτες ήταν ερμητικά κλειστές, οι μικροί οικίσκοι για την είσπραξη των φόρων είχαν φουντώσει τη φωτιά στα τζάκια τους, και τα παιδιά (ακόμα κι οι άνθρωποι των οικίσκων αυτών έχουν παιδιά, και φαίνεται ότι τα φροντίζουν) έτριβαν τον πάγο στα μικρά

Εικόνα 3: Τα παιδιά κουβαλούν ξύλα για τη σόμπα.

τζαμόφυλλα με τα παχουλά τους χεράκια, για να προλάβουν να δουν με τα λαμπερά τους μάτια, έστω και για λίγο, την μοναχική άμαξα που περνούσε από εκεί.

Δεν ξέρω πότε άρχισε να το στρώνει το χιόνι. Αλλά ξέρω ότι κάπου αλλάζαμε άλογα, όταν άκουσα τον φύλακα να παρατηρεί: «Εκείνη η γριούλα ψηλά στον ουρανό πολύ δύσκολα θα μάζευε τις χήνες της σήμερα.» Μετά, πράγματι, είδα το λευκό χιόνι να πέφτει πυκνό και γρήγορα.

Η μοναχική μέρα κυλούσε, κι εγώ λαγοκοιμήθηκα, όπως κάνουν οι μοναχικοί ταξιδιώτες. Ήμουν ζεστός κι οπλισμένος με κουράγιο μετά το φαγητό και το ποτό, ιδιαίτερα μετά το βραδινό, το οποίο όλες τις άλλες φορές ήταν θλιβερό και κρύο. Είχα τελείως αποπροσανατολιστεί όσον αφορά την ώρα και το μέρος, κι ήμουν συνεχώς περισσότερο ή λιγότερο “χαμένος”. Η άμαξα και τα άλογα μου φάνηκαν ότι έπαιζαν εν χορώ το «Πάει ο Παλιός ο Χρόνος”, χωρίς ούτε ενός λεπτού διακοπή. Κρατούσαν τον χρόνο και την μελωδία με την μεγαλύτερη ακρίβεια, κορυφώνοντάς την σε κρεσέντο στην αρχή του ρεφραίν, με μια ακρίβεια που με στενοχωρούσε θανάσιμα.